

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Jo Nesbø

Regatul

Traducere din limba engleză și note de Andrei Covaciu

PROLOG

Era ziua în care a murit Câine.

Eu aveam șaisprezece ani, Carl, cincisprezece.

Cu câteva zile în urmă, tata ne arătase cuțitul de vânătoare cu care l-am ucis. Avea o lamă lată care lucea în lumina soarelui și câte o canelură în fiecare parte. Tata ne-a explicat că adânciturile erau acolo ca să canalizeze sângele când tranșai prada. Numai auzind acest amănunt, Carl s-a făcut palid, iar tata l-a întrebat dacă nu cumva avea să i se facă din nou rău de mașină. Cred că ăsta a fost motivul pentru care Carl și-a jurat că va împușca ceva, orice, numai ca să poată tranșa victima — s-o facă bucățele-bucățele, dacă asta trebuia făcut.

— După care o voi frige și o vom hali, a spus el stând în picioare în dreptul hambarului, în vreme ce eu rămăsesem cu capul aplecat deasupra Cadillacului DeVille al tatei.

— El, mama, tu și cu mine. OK?

— OK, am răspuns eu în vreme ce roteam capacul de la delcou ca să găsesc punctul de aprindere.

— Și Câine poate primi o ciozvârtă, a spus el. Va fi suficient pentru toată lumea.

— Sigur va fi, am confirmat eu.

Tata spunea că îl botezase pe câine Căine pentru că pe moment nu se putuse gândi la altceva. Dar eu cred că îi plăcea la nebunie numele ăla. Semăna cu el. Nu spunea decât strictul necesar și era atât de american încât trebuia să fie norvegian. În plus, iubea animalul ăla. Cred că aprecia compania câinelui mai mult decât pe cea a oricărei ființe umane.

Poate că ferma noastră de munte nu are prea multe lucruri cu care să se laude, însă peisajele sunt frumoase, iar pământul, întins — suficient de întins pentru ca tata să-l numească „regatul meu”. Și, zi de zi, în vreme ce eu stăteam mereu aplecat peste Cadillac, îl puteam vedea pe Carl cum pleacă cu câinele tatei, cu pușca tatei și cu cuțitul tatei. Îi vedeam cum se transformă în niște punctulețe pe fundalul muntelui golaș. Nu am auzit însă niciodată vreun foc de armă. Iar când se întorcea la fermă, Carl întotdeauna spunea că nu a dat peste nicio pasăre bună de vânat, iar eu îmi țineam gura închisă, chiar dacă zărisem deja un mic stol de găinușe-de-munte luându-și zborul de pe versant și-mi dădusem seama în felul ăsta cam pe unde trecuseră Carl și Căine.

Într-o zi am auzit, în sfârșit, un foc de armă.

Am tresărit atât de tare încât m-am lovit cu capul de interiorul capotei. Mi-am șters uleiul de motor de pe mâini și mi-am îndreptat privirea către versantul acoperit cu iarbă-neagră¹, în vreme ce ecoul împușcăturii se prăvălea ca tunetul peste satul de la poale, așezat lângă lacul Budal. Zece minute mai târziu, Carl și-a făcut apariția în fugă, încetinind de cum a ajuns suficient de aproape pentru ca mama sau tata, aflați în casă, să-l poată zări. Căine nu mai era cu el. Carl nu mai avea nici pușca. Îmi

¹ Orig. eng. *heather* (lat. *Calluna vulgaris*) plantă perenă, originară din nordul Americii de Nord și al Europei. (N.T.)

imaginam deja ce putuse să se întâmple, așa că m-am îndreptat către el. De cum m-a zărit, s-a răsucit pe călcăie și a început să facă, pășind rar, cale întoarsă. L-am prins din urmă și am văzut că obrații îi erau scăldați în lacrimi.

— Am încercat, a spus el printre suspine. Au zburat chiar prin fața noastră, erau atât de multe, iar eu le-am țintit, însă pur și simplu n-am putut s-o fac. Apoi am vrut ca voi să auziți că cel puțin am încercat, așa că am lăsat țeava puștii în jos și am apăsat pe trăgaci. De îndată ce păsările au plecat, mi-am coborât privirea și l-am zărit pe Căine zăcând acolo.

— Mort? am întrebat eu.

— Nu, a răspuns Carl, începând să plângă de-a binelea. Doar că... va muri. Îi curge sânge pe gură și are ochii făcuți praf. Zace pur și simplu acolo, pe pământ, scâncește și tremură.

— Fugi, i-am spus eu.

Am început amândoi să fugim și peste câteva minute am zărit ceva mișcându-se printre tufe de iarbă-neagră. Era coada lui Căine. Ne simțise mirosul. Am rămas amândoi în picioare lângă el. Ochii lui arătau ca două albușuri de ou făcute zob.

— S-a zis cu el, am spus eu, nu pentru că aș fi fost vreun expert — așa cum pare a fi oricare cowboy din orice western —, ci pentru că, în cazul în care s-ar fi produs un miracol și Căine ar fi supraviețuit, o viață de câine de vânătoare orb pur și simplu nu merita trăită. Trebuie să-l împuști, am adăugat eu.

— Eu?! a exclamat Carl de parcă nu i-ar fi venit să creadă că tocmai îi sugerasem să ia viața unei ființe.

Atunci m-am uitat la el. La fratele meu mai mic.

— Dă-mi cuțitul, i-am zis.

Carl mi-a întins cuțitul de vânătoare al tatei.

Mi-am pus o mână pe capul lui Căine, iar el a început să-mi lingă încheietura. L-am apucat de pielea de pe ceafă, iar cu cealaltă mână i-am tăiat gâtul. Am fost însă atent, așa că nu s-a întâmplat nimic neprevăzut. Căine doar a avut un spasm. Abia la a treia încercare am reușit să-i tai beregata cum se cuvine, iar apoi a fost ca atunci când găurești o cutie de suc mult prea jos — sângele a început să se reverse de parcă de multă vreme ar fi căutat o șansă să se elibereze.

— Așa, am zis eu lăsând cuțitul să cadă peste iarba-neagră.

Am văzut apoi sângele prelingându-se prin canelurile cuțitului și m-am întrebat dacă nu cumva mă stropisem cu el pe față, pentru că simțeam ceva cald prelingându-mi-se pe obraz.

— Vezi că plângi, mi-a atras atenția Carl.

— Să nu-i spui tatei.

— Că plângi?

— Că nu ai reușit să-l... că nu l-ai putut omori. Vom spune că eu am hotărât s-o facem, dar că tu ai mânuit cuțitul. OK?

Carl a încuviințat:

— OK.

Am aburcat leșul câinelui pe umăr. Era mai greu decât mă așteptasem și tot aluneca încoace și-ncolo. Carl s-a oferit să-l care el, însă am văzut ușurarea din ochii lui în momentul în care i-am spus „nu”.

L-am deșus pe Căine pe rampa din fața hambarului, am intrat în casă și l-am adus pe tata. La întoarcere, l-am servit explicația pe care eu și fratele meu o pregătiserăm. Tata nu a zis nimic, mulțumindu-se să se așeze pe vine lângă câine, clătănând din cap de parcă, într-un fel sau altul, s-ar fi așteptat la asta, de parcă ar fi fost vina lui.

Apoi s-a ridicat în picioare, a luat pușca din mâinile lui Carl, iar pe Căine l-a luat la subraț.

— Haideți, a spus el pășind pe rampă, către hambar.

L-a așezat pe Căine pe un pat de fân, de data aceasta îngenunchind lângă el, aplecându-și capul și spunând ceva — ceva ce semăna cu unul dintre psalmii aceia americani pe care îi știa pe dinafară. Eu mă uitam la tata — un om la care mă uitasem în fiecare zi a vieții mele scurte — și îmi dădeam seama că nu-l mai văzusem niciodată așa. Părea dărâmat.

În momentul în care s-a întors din nou cu fața la noi încă era palid, însă nu-i mai tremura buza și avea din nou privirea calmă și hotărâtă.

— Acum e rândul nostru, a spus el.

Și a fost rândul nostru. Cu toate că tata nu ne lovisse niciodată, Carl, care stătea lângă mine, s-a făcut mic de tot. Tata mângâia țeva puștii.

— Care dintre voi a fost cel care...

A început să-și caute cuvintele, continuând să mângâie țeva aceea.

— Cine mi-a spintecat căinele?

Carl începuse să clipească des, ca un om care se pierde cu firea de frică. Rămăsese cu gura căscată.

— Carl a făcut-o, am spus. Eu am spus că trebuie omorât, dar el a cerut s-o facă.

— Zău? s-a mirat tata uitându-se de la mine la Carl și apoi din nou la mine. Știți ceva? Inima mea e sfâșiată. Sfâșiată — și am o singură alinare. Știți care e aceea?

Eu și fratele meu am rămas tăcuți. Ideea era să nu răspunzi când tata punea o astfel de întrebare.

— E faptul că am doi fii care azi s-au comportat ca niște bărbați. Care s-au dovedit responsabili, care au luat decizii. Chiturile alegerii — aveți idee ce înseamnă asta?

E atunci când faptul că ai de ales te face să simți cum te sufoci, nu alegerea pe care o faci în cele din urmă. Când îți dai seama că orice ai alege vei rămâne treaz nopțile, perpelindu-te și întrebându-te dacă alegerea făcută a fost cea justă. V-ați fi putut eschiva, însă nu ați prețuit să faceți alegerea grea. A-l lăsa pe Câine să trăiască și să sufere sau a-l lăsa pe Câine să moară, devenind ucigașii lui. E nevoie de curaj ca să nu dai bir cu fugiții în fața unei asemenea dileme.

Tata și-a întins către noi palmele lui mari. Cea întinsă drept în față a aterizat pe umărul meu, cealaltă, ușor ridicată, pe cel al lui Carl. Apoi vocea lui a căpătat un vibrato de care pastorul Armand ar fi fost mândru:

— Ceea ce separă oamenii de animale este capacitatea lor de a nu alege calea facilă, ci pe cea a celei mai înalte moralități.

Ochii tatei se umpluseră din nou de lacrimi.

— Iată-mă stând în fața voastră, distrus — și totuși, băieți, sunt atât de mândru de voi.

Acesta a fost nu numai cel mai emoționant, ci și cel mai bine articulat discurs pe care îl auzisem vreodată de la tata. Carl începuse să suspine și până și eu simțeam cum mi se pune un nod în gât.

— Acum haideți să mergem să-i spunem și mamei voastre.

Gândul ne înfiora. Mama — care obișnuia să facă o lungă plimbare ori de câte ori tata urma să sacrifice o capră și care revenea apoi acasă cu ochii înroșiți de plâns. În timp ce ne îndreptam către casă, tata m-a aținut puțin din drum, amândoi rămânând în urma lui Carl.

— Înainte să audă această versiune, ai face bine să te speli mai bine pe mâini, mi-a spus el.

Mi-am înălțat privirea, pregătit pentru orice altceva avea să mai facă, însă pe chipul lui nu am zărit decât blândețe și o resemnare oșosită. Apoi m-a mângâiat pe cap. Din câte-mi aminteam, nu mai făcuse niciodată gestul ăla. Și nici nu l-a mai repetat vreodată.

— Tu și cu mine semănăm, Roy. Suntem mai duri decât oamenii ca mama sau Carl. Așa că trebuie să le purtăm de grijă. Mereu. Ai înțeles?

— Da.

— Suntem o familie. Ne avem unii pe alții și pe nimeni altcineva. Prieteni, iubite, vecini, localnici, statul. Toate acestea sunt o iluzie, nu fac nici cât o ceapă degerată când ai nevoie de ajutor. Atunci suntem noi împotriva lor, Roy. Noi împotriva tuturor celorlalți. OK?

— OK.

PARTEA ÎNTÂI

1

Înainte să-l văd, l-am auzit.

Carl se întorsese. Nu știu de ce m-am gândit la Câine, doar trecuseră aproape douăzeci de ani de atunci. Poate pentru că mă așteptasem ca această bruscă și neanunțată revenire acasă să fie ca pe vremuri. Așa cum fusese întotdeauna. Fratele mai mic avea nevoie de ajutorul fratelui mai mare. Slăteam în curte și mă uitam la ceasul de la mână. Două și jumătate. Îmi trimisese un SMS și-atât. Spunea că vor ajunge probabil pe la două. Doar că frățiorul meu a fost dintotdeauna un optimist, întotdeauna promitea mai mult decât putea face. Am privit apoi peisajul care se deslășura în fața mea. Bucăjica aceea de pământ se ridica deasupra păturii de nori de sub mine. Povârnișul de pe cealaltă parte a văii părea să plutească pe o mare cenușie. Aici, sus, vegetația începuse deja să capete o nuanță roșiatică, tomnatică. Deasupra, cerul etala un albastru divin și era limpede ca privirea unei fete tinere și neprihănite. Aerul era bun și rece, îmi plăcea plămânii dacă respiram prea repede. Mă simțeam de parcă aș fi fost complet singur și toată lumea ar fi existat doar pentru mine. Mă rog, o lume în care exista doar muntele Ararat, cu o fermă în vârf. Uneori, turiștii din sat veneau cu mașina pe drumul șerpuit ca să

15

admire panorama. Mai devreme sau mai târziu ajungeau în curtea noastră, întrebându-mă de obicei dacă exploatarea încă funcționează. Motivul pentru care acești idioți preferă cuvântul „exploatare” este pentru că în capul lor o fermă adevărată trebuie să arate ca la șes, având în jur niște câmpii întinse, dispunând de niște hambare spațioase și de o casă principală pe cât de splendidă, pe atât de urlașă. Ei nu au văzut niciodată ce poate face o furtună de munte unui acoperiș puțin mai mare și nici nu au încercat să aprindă un foc într-o încăpere un pic prea spațioasă în vreme ce afară sunt minus treizeci de grade și bate un vânt care străpunge pereții. Ei nu cunosc diferența dintre un pământ cultivat și sălbătic, nu știu că o fermă de munte presupune ca animalele să aibă loc de păscut și că ea poate să fie un regat sălbatic de câteva ori mai întins decât frumoasele lanuri de porumb ale cine știe cărui fermier de la șes.

Vreme de cincisprezece ani am trăit aici singur, dar asta era pe cale să se încheie. Un motor cu opt cilindri mârâia și răgea undeva dedesubtul păturii de nori. Părea atât de aproape, încât trebuia să fi trecut de serpentina Japansvingen, aflată la jumătatea urcușului. Se auzea cum șoferul apasă pe pedală, cum își ia piciorul de pe pedală, cum trece de bucla unei serpentine, cum apasă din nou pedala. Tot mai aproape. Îți puteai da seama că mai șofase prin locurile acestea. Acum puteam distinge nuanțele zgomotelor produse de motor, suspinele adânci când schimba viteza, nota aceea gravă, tipică unui Cadillac aflat într-o viteză inferioară. Știam că era vorba despre un DeVille. O bestie neagră cum fusese și cea pe care o condusesse tata. Se putea altfel?

Iată și masca fioroasă a unui DeVille dând colțul la Geltesvingen. Negru, însă un model ceva mai recent; din '85 bănuiesc. Zgomotul motorului însă este același.

Mașina a înaintat până a ajuns în dreapta mea, moment în care geamul de pe partea șoferului a început să coboare. Speram să nu mă dau de gol, însă inima mea pompa ca un piston. Oare câte scrisori, mesaje și e-mailuri ne trimiseserăm și câte telefoane ne dădușerăm în toți acești ani? Nu multe. Cu toate acestea, mă întrebam dacă trecuse vreo zi în care să nu mă fi gândit la Carl. Probabil că nu. Doar că preferam să-mi fie dor de el decât să am de-a face cu problemele pe care le aducea. Primul lucru pe care l-am observat a fost că părea mai bătrân.

— Nu vă fie cu supărare, bade, nu știți cumva dacă ferma asta le aparține celor doi frați Opgard?

Apoi a zâmbit. Mi-a adresat zâmbetul lui cald, larg și irezistibil — iar mie mi s-a părut deodată că trecerea timpului i s-a șters de pe față, așa cum s-a șters și calendarul care îmi spunea că nu ne mai văzuserăm de cincisprezece ani. Era însă și ceva urmă de ironie în expresia lui, de parcă fratele meu ar fi vrut să afle în ce ape ne scăldăm. Nu voiam să râd. Cel puțin nu deocamdată. Doar că nu m-am putut abține.

Portiera mașinii s-a deschis, iar Carl și-a desfăcut larg brațele; m-am lăsat îmbrățișat. Ceva îmi spunea că ar fi trebuit să fie invers. Că eu — fratele cel mare — ar fi trebuit să-mi desfac brațele. Doar că între timp linia care demarca distribuția rolurilor noastre se estompase. El devenise mai mare decât mine, atât fizic, cât și ca persoană, și — cel puțin când ne aflam în compania altora — el era cel care dirija orchestra. Tremurând de emoție, am închis ochii și am tras aer în piept, simțind în nări mirosul toamnei, al Cadillacului și al fratelui meu mai mic. Carl răspândea în jurul lui un fel de „iz masculin”, cum s-ar zice.

Între timp se deschisese și portiera din partea cealaltă. Carl mi-a dat drumul și a ocolit uriașul bot al mașinii către locul în care stătea ea, întoarsă spre vale.

— E chiar drăguț aici, a spus femeia.

Era slabă și delicată, dar vorbea cu o voce gravă. Avea un accent evident și, chiar dacă nu nimerise intonația, cel puțin era o propoziție în norvegiană. Mă întrebam dacă nu cumva era vorba despre o propoziție pe care o repetase pe drum, ceva ce se hotărâse să spună indiferent dacă o credea sau nu. Ceva ce m-ar fi făcut pe mine s-o plac indiferent dacă voiam sau nu. Apoi s-a întors cu fața la mine și mi-a zâmbit. Primul lucru care mi-a sărit în ochi a fost albeața feței ei. Nu era palidă, ci albă asemenea zăpezii care reflectă lumina în așa fel încât devine dificil să-i distingi detaliile. Al doilea lucru a fost pleoapa unuia dintre ochii ei. Îi atârna puțin, ca un oblon tras pe jumătate. De parcă o jumătate din ea ar fi fost somnoroasă. Cealaltă jumătate însă părea trează de-a binelea. Un ochi drăgălaș, căprui, privindu-mă de sub un breton scurt, roșu ca focul. Purta o jachetă neagră, simplă, fără talie, care nu trăda în niciun fel formele pe care le acoperea. Tot ce se vedea era gulerul înalt al puloverului, ieșit peste gulerul jachetei. Lăsa impresia unui copilăș uscățiv dintr-o fotografie alb-negru, căruia cineva îi colorase ulterior părul în roșu.

Carl dintotdeauna se pricepuse la fete, așa că ră-măsesem puțin surprins, sincer să fiu. Nu că n-ar fi fost drăguță, pentru că de fapt era, dar nu era o „bunăciune”, așa cum obișnuiesc să spună oamenii de prin părțile astea. Ea continua să zâmbească și, cum dinții ei se distingeau cu greu de nuanța pielii, însemna că și ei erau albi. Și Carl avea dinții albi, dintotdeauna îi avusesse, spre deosebire de mine. Obișnuia să glumească

spunând că i se albisera de la lumina zilei, pentru că zâmbea mult mai mult decât mine. Poate că de-asta se și îndrăgostisera unul de celălalt — dinții lor albi. Două imagini în oglindă. Pentru că, în pofida faptului că fratele meu era un blond cu ochi albaștri, înalt și spătos, am observat imediat asemănarea dintre ei. Ceva care intensifică viața, cum s-ar zice. Optimismul celor care sunt dispuși să vadă tot ce e mai bun în oameni. În ei înșiși și în ceilalți. Bine, era doar o impresie; încă n-o cunoșteam pe fată.

— Ea este... a început Carl să facă prezentările.

— Shannon Alleyne, l-a întrerupt ea întinzându-mi o mână atât de mică încât am avut impresia că strâng în palmă o gheară de găină.

— Opgard, a adăugat Carl cu mândrie în glas.

Shannon Alleyne Opgard voia să dăm mâna mai multă vreme decât aș fi vrut eu. Și în acest gest l-am recunoscut pe Carl. Unii oameni își doresc mai mult decât alții să fie simpatizați.

— *Jet lag?* i-am întrebat eu, simțindu-mă imediat ca un idiot pentru că puseseam o astfel de întrebare.

Nu pentru că n-aș fi știut ce era un *jet lag*, ci pentru că fratele meu știa că nu trecusem niciodată de la un fus orar la altul și că, indiferent ce mi-ar fi răspuns ei, nu ar fi însemnat mare lucru pentru mine.

Carl a scuturat din cap:

— Am aterizat în urmă cu două zile. A trebuit să așteptăm mașina — trimisă cu vaporul.

Am dat din cap în semn că înțeleg și m-am uitat la plăcuțele de înmatriculare. MC. Monaco. Ceva exotic, însă nu suficient de exotic ca să întreb dacă mașina trebuia reînmatriculată. Pe pereții biroului de la benzinărie aveam tot felul de plăcuțe vechi din Africa Ecuatorială

Franceză, Burma, Basutoland, Hondurasul Britanic și din Johor. O ștachetă greu de depășit.

Shannon s-a uitat de la Carl la mine și din nou la Carl. Apoi a zâmbit. Nu știu de ce. Poate că se bucura să-i vadă pe Carl și pe fratele lui mai mare — singura lui rudă apropiată — râzând împreună. Pentru că mica tensiune inițială dispăruse. Pentru că el — *ei* — erau bine-veniți în casa părintească.

— Ce-ar fi să-i arăți tu casa lui Shannon cât timp duc cu bagajele înăuntru? m-a întrebat Carl deschizând *portbagajul*¹, așa cum îi spunea tata.

— Probabil că ne va lua tot cam pe-atât, i-am șoptit eu lui Shannon când a venit în urma mea.

Am ocolit casa ajungând pe latura ei nordică, unde se afla intrarea principală. Habar n-am de ce tata nu a pus-o către curte și drum. Poate pentru că-i plăcea să-și vadă toate pământurile în fiecare zi când pășea afară. Sau poate că era mai important ca soarele să încălzească bucătăria, și nu coridorul. Am pășit amândoi peste prag iar eu am deschis una dintre cele trei uși care dădeau către coridor.

— Bucătăria, am spus eu simțind în nări miros de gră-sime râncedă.

Oare mirosea așa dintotdeauna?

— Ce drăguț, a mințit ea.

Bine, eu făcusem ordine, ba chiar spălaseram podeaua, însă nu puteai spune despre ea că ar fi fost „ceva drăguț”. Cu ochii cășcați — și poate puțin nedumerită —, Shannon s-a uitat la burlanul de fum care una soba cu lemne, prin gaura făcută în tavan, de catul superior. „Tâmplărie de

¹ Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe folosirea alternativă a cuvintelor „trunk” (SUA) și „boot” (Anglia), pentru portbagaj. (N.T.)

mare precizie”, așa obișnuia tata să-i zică, arătând felul în care burlanul circular străpungea în siguranță grinzile, ajungând până sus, pe casă. Dacă era adevărat, atunci gaura de aici — împreună cu cele două găuri circulare, identice, ale toaletei exterioare — era singurul exemplu de tâmplărie de mare precizie de la fermă. M-am jucat puțin cu comutatorul de lumină, ca să-i arăt că aveam acces la rețeaua de curent electric.

— Cafea? am întrebat eu întorcându-mă către robinet.

— Mulțumesc, poate ceva mai târziu.

Cel puțin stăpâna formulele de politețe norvegieni.

— Carl o să vrea, am spus eu deschizând ușa bufetului din bucătărie.

Am început să cotrobăi orbește până când am dat de ibric. Cumpărasem chiar și niște cafea grunjoasă, ca pe vremuri, pentru prima oară în... mă rog, trecuse probabil o eternitate. Mă descurcasem destul de bine cu nes. Am observat că, din pură obișnuință, începusem să umplu ibricul cu apă fierbinte. Începusem să-mi simt până și marginile urechilor puțin fierbinți. Oricum, cine spune că este neapărat ceva *jalnic* să-ți faci un nes cu apă fierbinte de la robinet? Cafeaua e cafea. Apa e apă.

Am așezat ibricul pe aragaz, am dat drumul la foc și am făcut doi pași către ușa care dă spre una dintre cele două încăperi ce încadrează bucătăria. Cea dinspre vest este sufrageria, care pe timpul iernii rămânca închisă, deoarece ne proteja de vântul dinspre apus, iar noi obișnuiam să mâncăm în bucătărie. La est se află camera de zi: bibliotecă, televizor și propria ei sobă cu lemne. Pe latura de sud tata își îngăduise singura lui extravaganta: o terasă închisă, acoperită cu sticlă, pe care el o botezase „veranda”, iar mama „grădina de larnă”, cu toate că în anotimpul rece stătea, bineînțeles, închisă și baricadată